

CSATÓ ANITA

Rögök

Irodalom

*Megittam az utolsó korty teát, állott volt,
le kellett volna már rég öntenem a lefolyón,
de nem ment, a torkomon is csak nehezen,
mert a lelkiismeret-furdalás, hogy*

*kedden le kellett volna ülnöm veled,
várni, ahogy felforr a víz, zubog a filter,
amihez a füvet a kertünkben gyűjtöttük,
együtt ástuk be a málnatöveket tavasszal,
majd együtt sirattuk, amikor óvatlanul kiforgatták,
de látod, nem baj, maradt még pár szárított termés –
te mindig csak vigasztaltál, hozzáadtál még*

*két púpos kanál aprított málnát, fél citrom levét,
cukor nélkül is édes, öt perc alatt felforrt a víz,
tíz percig hagytad állni benne a szálakat,
ha akkor leülök veled, az még plusz tizenöt perc,
ennyi idő alatt akár el is mesélhette volna egyszer valaki,
hogy a rögök nem csak a kiforgatott földből buknak fel,
hanem szerveződnek mélyebben is,
s ne legyek naiv, ne gondoljam, hogy csak mások udvarán,
ha hittem volna neki, lett volna még plusz tizenöt percem,
teagőzben, málnaillatban úszó negyedórám,
megittam volna forrón a teát, akkor is, ha megéget,*

*pedig tudom, te nem ezt szeretnéd, csak az édeset,
a gyümölcs ízét, meg a lecsapódó pára melegét
akarnád csak itt hagyni, mégis, az óta a szerda óta
én minden kortyban érzem a föld ízét,
beszorult a gyümölcsök apró rostjai közé,
nem porlad el már többé, nem változik, csak te,
csak te nem vagy már itt velem, és én csak nyelem,
nyelem tovább kihűlt teámban közös rögeinket.*

CSATÓ ANITA (1991, Miskolc) az egri Eszterházy Károly Egyetemen végzett magyar–etika tanári szakon. A Váradban és a Kortárs Hangon legutóbbi két kötetében jelentek meg művei. A 2018. évi Kortárs Hangon irodalmi pályázat különdíjasa.

MonodrÁma

9.00

Az Ébresztőt már rég balra húzta, félálomban áll a csipkefüggöny előtt. A nap sugarai apró szilánkokra törve terítik be a padlószőnyeget, futnak a rojtokról lábaira, tekerednek törzsére, csúsznak be a borotválkozás sebei alá, mélyítik haja ősz tincseit.

Zárt ablak mögöl figyeli az épület alatt hömpölygő forgalmat. Zöldre vált a lámpa, pliszírozott szoknyás nő szalad át a zebrán, vállán vászontáska lebben utána. A spániel gazdája percre pontosan ér mindennap a szemközti kávézó melletti pékséghez. Oszlophoz köti kutyáját, kis tálkában vizet hagy előtte, beáll a sorba. Az előtte várakozó babakocsis nő könnyű textilpelenkát terít napellenzőként a gyerek feje fölé. Szép idő lesz.

11.00

Rövidnadrágban és pólóban ugrott fel az egészkor induló helyi járatra. Fél éve nem vezet. Felmutatja a frissen váltott bérletet, hajába csúsztatja napszemüvegét, hunyorogva halad megszokott ülőhelye felé.

A délelőtti járat pang az ürességtől. Középre ül, ablak mellé, behúzza a sötétítőfüggönyt. Nekitámasztja fejét, fülébe dugja fülhallgatóját. Emlékezetből akar utazni. *Deák, József, Széchenyi, Clark...* mormolja magában csukott szemmel. Ugyanaz az útvonal már több hónapja. Emlékezetből kell utaznia. *Deák, József, Széchenyi, Clark.* Mennie kell.

14.00

Felemeli a kezét, órájára pillant. Nehezen tudja leolvasni az időt. Úgy érzi, már egy örökkévalóság óta áll a paraván fehér függönye mögött. Pedig még csak pár perce vár. Csalódottan ereszti le remegő kezét meztelen teste mellé.

Csapódik az ajtó, gyorsabban dobog a szíve, nemsokára ő következik.

– Jöjjön, Péter! – hallja kintről.

Erősen ökolbe szorítja mindkét kezét. *Nem remeghetsz.* Mély levegő, kilégzés. A klórszagú textil karcolását meg sem érzi bőrén, ahogy kilép a paraván mögül.

19.00

A takarásban áll, bordó függöny mögött. Egyik lábáról a másikra helyezi súlypontját, recsegéssel felel a hajópadló. Végighúzza kezét a vastag füg-

göny szélén, kikukucska. Már több mint harminc éve játszik, mégis minden előadás előtt izgul.

– Péter, egy perc és kezdünk!

Szétnyílik a függöny, a színpadon már várja az otthonosra ült fotel. Világítás le, mikroport be, leül a reflektorfénybe.

Két éve játssza, a közönség kedvence, a színház egyetlen sikeres egyszerplős estje. Átélessel pergeti most is a szavakat, nem csúszhat be hiba, hiszen ezek a sorok túl rég lakják koponyáját.

Vastaps, meghajlás, legördül a lepel. Egyedül áll mögötte, a stáb a háttérben már a holnapi előadást tervezi. Közelebb lép a függönyhöz, újra végig húzza kezét a bársonyon. Meg sem rezdül a fátyol a lágy érintéstől. Az anyag pihéi belesimulnak keze mélyülő ráncaiba, feltöltik, kiegészítik a megtört bőrt. Görbe oszlopokat húz a vörös felületre, barázdákat hagy maga után minden simítás. Belélegzi a kirepülő port, tüdejébe engedi a füstgép gőze mellé. Építi sejtjeit.

23.00

Még egyszer ránéz az ébresztő felíratra, hogy biztosan bekapcsolta-e. Éjszaka még többször fel fog riadni, és újra és újra megnézi az időpontot, amikor minden kezdődik majd előlről.

Újból megvágja majd magát borotválkozás közben, mert már nem tudja kontrollálni a remegést. A járókelőket figyeli majd, hogy öltöznek, mert már nem emlékszik az este olvasott időjárásra. Buszra fog ülni, nehogy kocsival eltévedjen. A sokadik vizsgálatra vár majd, hogy hivatalosan is megtudja végre, milyen mértékben uralja életét a betegség. De este a színházban a levegőben szálló foszlányok lehet, hogy olyan mélyre vésődnek majd újra, ahová az Alzheimer nem tud utat törni magának.

Csak ez jár a fejében, miközben bekapcsolja a laptopot, megnézi a holnapi időjárást, átböngészi a menetrendet. *Napos, száraz idő. Deák, József, Széchenyi, Clark.*